

Ježíš: Bůh syn nebo Syn Boží?

Učí Bible o Trojici?

Ježíš:

Bůh Syn nebo Syn Boží?

Učí Bible o Trojici?

Pán Ježíš je unikátní

Není sporu o tom, že Nový Zákon popisuje Ježíše Krista jako charakterově vynikající osobnost. On sám podává strhující důkaz o své mimořádné moci v zázracích které předvedl; podal významné zprávy o lidském životě, víře a o pravém uctívání jediného Boha. Jeho prohlášení, že on je ta cesta k věčnému životu, jsou taková, že nikdo jiný by si je netroufal vyslovit. Apoštolové po jeho nanebevzetí o něm mluví jako o svém Pánu, který je korunován ctí a slávou, vyvýšený vysoko nad všechny mocnosti a autority a který sedí po Boží pravici v nebesích. Jeho vlastní slova nám dávají životně důležité zhodnocení:

„A život věčný je v tom, když poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista“ (Jan 17v3).

Opravdu, jestliže chceme mít naději věčného života, musíme vědět pravdu o Bohu Otci i osobě a o důležitosti Ježíše Krista.

Oblíbený přístup

Většina těch, kteří vědí něco o Ježíšovi, si myslí, že je součástí Boha: jako Bůh Syn, který existuje na nebesích od pradávna s Bohem Otcem který je mu rovný v moci a vládě a který přišel na zem, aby se narodil jako lidské dítě, panně z rodu Izraelců, jménem Marie. Potom umírá na kříži jako znamení lásky Boží pro celé lidstvo a vrací se na nebesa, aby zaujal svoje původní vznešené místo. Stejně jako Duch Svatý, tak také i Syn Boží je považován za jednoho z Trojice, tak jak je to popsáno v učení o Trojici. Vzájemný poměr mezi třemi bytostmi - Bohem Otcem, Bohem Synem a Bohem Duchem Svatým - je popsán vzdělanými teology jako těžko pochopitelný, avšak jsou to právě teologové, kdož se stali zastánci tohoto tajemného učení. Většina lidí pak přijala jednoduše toto chybné učení, aniž by jim byl celý koncept jasný.

Názor, že „Ježíš je Bůh“ je přijat u mnohých upřímně pobožných lidí spíše citovým způsobem. Ten, kdo váhá přistoupit na toto učení, je považován za

„heretika“ nebo „nekřesťanského člověka“. Tato krátká brožurka se snaží dát Vám upřímný a přátelský pohled na tyto důležité věci. Autor a všichni, kdo se shodují s jeho názory, by Vám rádi zdůraznili co nejupřímněji, že skutečně věří, že Ježíš byl a je opravdu Synem Božím. Nejsme unitáři, kteří si myslí, že Ježíš byl jenom velmi zvláštní muž, nejsme také „osvojovatelé“, kteří se drží učení, že Bůh „adoptoval“ Ježíše jako svého duchovního syna. Věříme, že Ježíš byl skutečně Boží Syn, počatý Duchem Svatým, tak jak to popisuje Bible.

Nauka o Trojici není v Bibli

Je pozoruhodnou skutečností, že ideje obsažené v učení o Trojici, nejsou v Bibli. To není žádný nový objev. Vědělo se to už ve 4. století našeho letopočtu. Někteří teologové pozdější doby se k tomu jasně vyjádřili. Například anglický teolog J.H.Newman, který se stal členem katolické církve v roce 1845 napsal:

„... doktríny (tj. ty, které se týkají Otce, Syna a Ducha Svatého) **jsme se nenaučili z Písma**“ (Arianové 4.století, strana 50).

Dr. W.R. Matthews, který byl dlouhá léta děkanem katedrály sv.Pavla v Londýně, to ještě více zdůraznil:

„... doktrína Trojice ... **nebyla součástí původní zvěsti**. Sv. Pavel ji neznal a nebyl by schopen pochopit smysl termínů používaných v teologických formulích, na kterých se církve nakonec dohodla“ (Bůh v křesťanském myšlení a prožitku, str. 180).

Mnozí upřímní obdivovatelé Krista mohou být zneklidněni jednoduchou zmínkou o tom, že Pavel, z Boží vůle povoláný apoštol Krista Ježíše, nevěděl též nic o doktríně Trojice!

Jak tedy vznikla?

Abychom mohli odpovědět tuto otázku, musíme vědět, kdy vznikla. Odpověď je následující: vznikla ne dříve než 300 až 400 let po době, kdy žil Pán Ježíš a jeho apoštolové.

Je význačným faktem, že „otcové ranné církve“ - teologové, kteří psali v období 100-300 let po Kristu - nevěděli nic o této doktríně, a často projevovali názory, které jí protiřečily. Většina z nich nezastávala názor, že Ježíš byl „rovný s Otcem“ nebo „nesmrtelný jako Otec“. Věřili, že je podřízený Bohu, svému Otci a že byl též považován za „stvořenou bytost“. Ideje, které nyní tvoří

doktrínu o Trojici, byly produktem rozhodnutí několika církevních sněmů. Nejdůležitější jsou následující:

325 po Kr. - 1. generální sněm v Niceji rozhodl, že Syn byl od počátku stejné přirozenosti jako Otec.

381 po Kr. - 2. generální sněm v Konstantinopoli vyhlásil, že Duch Svatý má být uctíván spolu s Otcem a Synem.

431 po Kr. - 3. generální sněm v Efezu rozhodl, že Ježíš měl dvě přirozenosti: lidskou a božskou. Také, že Marie byla „matkou Boží“. To bylo v protikladu s výroky těch, kteří tvrdili, že byla matkou Krista.

451 po Kr. - 5. generální sněm v Chalcedonu uzákonil, že dvě přirozenosti Krista tvoří pouze jednu osobu a jednu vůli.

Toto postupné formulování učení o Nejsvětější Trojici během dlouhého období se nám vyjasní, když porovnáme obsah vyznání víry církve s apoštolským vyznáním.

Apoštolské vyznání víry je prvotní vyznání, přestože přesné datum jeho vzniku není známo. Toto vyznání víry vyjadřuje vztah mezi Kristem a Bohem následovně:

„Věřím v Boha, Otce všemohoucího ... Ježíše Krista Jeho jediného zrozeného Syna ... byl počat z Ducha Svatého, narodil se z panny Marie ... Po vzkříšení vstoupil na nebesa, sedí po pravici Boha Otce všemohoucího, odkud přijde soudit živé i mrtvé ...“.

Toto vyznání je v úplném souladu s tím, co říká Bible. Ale pozdější vyznání víry mají dodatky a liší se od učení Bible.

Nicejské vyznání víry 325 po Kr. prohlašuje, že Ježíš Kristus je:

„Jediným Synem Božím, ale který z Otce se narodil přede všemi věky, Bůh z Boha, pravý Bůh z pravého Boha ... to jest stejné podstaty jako Jeho Otec ... že Duch Svatý oživuje a spolu s Otcem a Synem je uctíván a oslavován ...“

Athanasiónské vyznání víry, jehož přesné datum je sice neznámé, ale jež vzniklo brzy po roku 333 po Kr. je ještě více odkloněno od původního vyznání víry apoštolů :

„Uctíváme jednoho Boha v Trojici a Trojici v jednotě ... Neboť je jiná osoba Otcova, jiná Synova, jiná pak Ducha Svatého. Je ale jedno Božství, stejná čest, a stejně věčná sláva Otcova, Synova i Ducha Svatého. Otec nebyl stvořen, a také Syn i Duch Svatý ... Věčný je Otec, věčný je Syn a věčný je Duch Svatý, ale nejsou tři věční, ale jeden věčný“.

Vyznání je zakončeno hrozbou: „Ten, kdo chce být spasen, musí věřit ve Svatou Trojici“.

Nové učení o Trojici vzbudilo opozici těch, kteří věřili původnímu apoštolskému vyznání víry. Následovala úporná výměna názorů mezi vůdci církve, která trvala více než jedno století. Rozhodnutí církevních koncilů ve 4. a 5. století mělo potlačit všechny odpůrce. Tak byla oficiální doktrína o Trojici vypracována a vyhlášena a její přijetí bylo povinné.

Co říká Bible?

Před narozením Ježíše Krista, byla písma Starého Zákona již po staletí považována Izraelským národem (Židy) za zjevení od Boha, který je vyvedl z otroctví z Egypta podle 2.knihy Mojžíšovy.

Co si mysleli o přirozenosti Boží? Odpověď je jasná z následujícího citátu:

„Poněvadž jsme se přesvědčili o Boží existenci, judaismus má jednu základní myšlenku o Bohu, což je uznané dogma - jeden Bůh:

„Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin jediný (nebo Hospodin je jeden). Toto je základním učení izraelského vyznání víry.

Je to pravý opak toho, co uznával starověký svět - různá božstva. Je to také vyvrácení myšlenky, že existují dva bohové nebo dvě tvořící síly: jedna dobra a jedna zla. Je to také jasné zavržení myšlenky o Trojici - tři božské osoby v jedné, což je uznaným učení křesťanů.

„Pro judaismus neexistuje kompromis v této základní koncepci jednoho Boha, který je jediným zdrojem života a smrti, tvůrcem přírody a dějin a jeho nesmírná moc je skryta za vši silou fyzikální i duchovní“ (C. Pearl a R. Brookes, Průvodce židovským poznáním, str. 96-97).

Do dnešního dne zůstává ortodoxní učení o Trojici velkou překážkou pro kteréhokoli Žida, který by se zajímal o křesťanské náboženství.

V těchto dnech nejasných představ si musíme připomenout, že Starý Zákon, který máme, je stejný soubor spisů, jaký byl ve dnech, kdy žil Ježíš a kdy tento Starý Zákon byl uznávaným Slovem Božím. Ježíš sám jej popisoval jako „Zákon, Žalmy a Proroci“ a řekl, že v nich jsou proroctví o něm.

V Žalmu 2 čteme:

„Ty jsi můj Syn, já jsem tě dnes zplodil. Požádej, a národy ti předám do dědictví, v trvalé vlastnictví i dálavy země“ (**verš 7-8**).

A tak dostáváme jasný závěr: Bůh posvětil jednoho, který bude pro Něj vládnout („svého krále“) nade všemi národy na zemi. Je to Syn Boží, protože byl zplozen. Tento král není Bůh, ale je to Boží Syn, který začal existovat v den, kdy byl počat. Tak jako je tomu se všemi syny - otci je předchází. Jádrem tohoto učení, jímž je původ Ježíše Krista - Syna Božího, je stručně vyjádřen v prvním verši Nového Zákona:

„Listina rodu Ježíše Krista, syna Davidova, syna Abrahamova“ (**Matouš 1v1**).

Když se tento „Syn“ představil lidem, co si o sobě myslel? Není pochyb o tom, jaká je odpověď: Ježíš vždy mluví o sobě že je podřízený Otci, že je závislý na Něm ve všem, co učil a všem co konal. Několik jeho vlastních výroků:

„... Syn nemůže sám od sebe činit nic než to, co vidí činit Otce ...“ (**Jan 5v19**).

„... Mé učení není mé, ale toho, kdo mě poslal“ (**Jan 7v16**).

„... neboť Otec je větší než já ...“ (**Jan 14v28**).

Když je Ježíš obviněn Židy, že se „vydává za Boha“, říká, že je posvěcený od Otce, kterého zastupuje a zdůraznil: „**Jsem Syn Boží**“ (**Jan 10v34-36**). Dokonce odmítá se nechat nazývat „dobrým“, jak ho oslovil jeden bohatý muž. Odpověděl mu:

„Proč mi říkáš dobrý? Nikdo není dobrý, jedině Bůh“ (**Marek 10v18**).

Než byl Ježíš ukřižován, prorokoval o svém návratu na zem proto, aby vládl jako král:

„A tehdy uzří Syna člověka přicházet v oblacích s velikou mocí a slávou ... o onom dni či hodině neví nikdo, ani andělé v nebi, ani Syn, jenom

Otec“ (**Marek 13 v 26-32**).

Když byl vzkříšen z mrtvých, zanechal zprávu pro apoštoly:

„... ale jdi k mým bratřím a pověz jim, že vystupuji k Otci svému i Otci vašemu a k Bohu svému i Bohu vašemu“ (**Jan 20v17**).

Nemůže být pochyb o názoru Ježíše samotného: Ve všem byl Jeho Otec nadřazený, vyšší; Syn byl na něm ve všem závislý.

Námitka

Někdo ale může namítat, že citované verše se vztahují sice na Ježíše, ale pouze na dobu, kdy měl „smrtné tělo“ byl tedy smrtelným člověkem a nevztahují se na dobu, kdy byl korunován ctí a slávou a kdy vše bylo podrobno pod jeho nohy. Podívejme se pozorně, co říká Bible.

Ano, po utrpení přišel čas a Ježíš byl vzkříšen z mrtvých; jeho přirozenost smrtelná se změnila na nesmrtelnou; byl vzat do nebe, a sedí po pravici Otce, vyvýšen a korunován ctí a slávou:

„A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt ... Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno - na nebi, na zemi i pod zemí - a k slávě Boha Otce každý jazyk aby vyznával: Ježíš Kristus jest Pán“ (**Filipským 2v8-11**).

Vyvýšení Ježíše Krista na čestné místo na nebesích bylo činem Otce Nebeského. Je to Hospodin, kdo má být oslavován! Všechny rozhodující události v životě Ježíše jsou přirozeně připsány Bohu Otci. Je to Bůh, skrze něhož je vše, je to Bůh, kdo pomáhal Ježíši, aby byl „jak Pán, tak spasitel“ a byl to Bůh, kdo ho ustanovil „soudcem živých a mrtvých“ (**Skutky 2v36; 10v42**).

Apoštolové nám popisují vztah mezi Bohem a Ježíšem a oslovují je takto:

„... milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista“ (**Římanům 1v7**).

Toto naprosto správné oslovení se opakuje v dalších evangeliích. V listu Efezským je to takto:

„Pochválen buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista“ (**1v 3,17**).

Kdykoliv je zmínka o Hospodinu a Ježíšovi na nebesích, jsou pokaždé prezentovány jako dvě odlišné osoby, přičemž přednost je vždy dávana Otci.

Pozornost si zaslouží kniha Zjevení, která je podána prostřednictvím apoštola Jana a téměř určitě je datována kolem 90. roku po Kr., nebo o trochu později. Najdeme v ní verše, v nichž sám vzkříšený a povýšený Pán Ježíš Kristus vyjadřuje svůj vztah k Bohu Otci. Všimněte si, jak kniha Zjevení začíná:

„Zjevení, které Bůh dal Ježíši Kristu, aby ukázal svým služebníkům, co se má brzo stát ...“ (**Zjevení 1v1**).

V prvních kapitolách se Ježíš obrací s poselstvím přímo na „sedm církví v Asii“ (**Zjevení 1v 4**). A odvolává se často na Boha, jeho Otce:

„Kdo zvítězí ... přiznám se k němu před **svým Otcem** a před jeho anděly“ (**Zjevení 3v5**); také (**Zjevení 3v12, 21**).

Toto jsou slova Ježíše samého; byla vyslovena asi 60 let poté, co byl vyvýšen na nebesa a poctěn místem po pravici Boha. Popisují tedy jeho vztah k Bohu v době kdy dosáhl úspěchu; po dosaženém vítězství nad smrtí.

Jejich všeobecný smysl je jasný: Je to Bůh Otec, který má nejvyšší moc; je to Otec, kdo podává zjevení svému Synu. Jde o Boží trůn, který s ním sdílí Syn a je to Bůh, koho Syn uznává jako „svého Boha“ a je mu podřízen.

V těchto důležitých prohlášeních není možno nalézt žádný náznak „vzájemné rovnosti“ mezi Otcem a Synem.

Avšak ten nejdůležitější komentář, týkající se autority Boha-Otce a pozice Jeho Syna může být nalezen v listu apoštola Pavla, kde popisuje vládu Kristovu na zemi:

„... první vstal Kristus, potom při Kristově příchodu vstanou ti, kdo jsou jeho. Tu nastane konec, až Kristus zruší vládu všech mocností a sil a odevzdá království Bohu a Otci. ... Až mu bude podřízeno všechno, pak i **sám Syn se podřídí tomu, kdo mu všechno podřídil**, a tak bude Bůh všechno ve všem“ (**1.Kor.15v23-28**).

Správné porozumění vzájemného vztahu Otce a Syna by nemohlo být vyjádřeno jasněji. Při dosažení Otcova vrcholného cíle s národy na zemi, se Syn podřídí tomu, kdo mu všechno podřídil a odevzdá království Otci. Podívejme se nyní, co to znamená.

Ježíš je na nebesích už téměř 2 000 let. Má přijít zpět a vládnout na zemi 1000 let (**Zjevení 20v4**). Když na konci své vlády odevzdá království Otci, Syn bude již oslavován v nesmrtelnosti asi 3000 let! A přece, musí předat království svému Otci! Podřízení oslavovaného Syna Božího Bohu Otci nemohlo být lépe vyjádřeno.

Takže je to Bůh Otec, který nakonec bude „všecko ve všem“.

Původ Syna

Počátek existence Ježíše je vysvětlen prostými slovy v evangeliu podle Lukáše. Marii, bohabojné panně v Izraeli, která pocházela z rodu krále Davida, se zjevil anděl s pozoruhodnou zvěstí:

„Buď zdráva, milostí zahrnutá, Pán s tebou ... Hle počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Ten bude veliký a bude nazván synem Nejvyššího a Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida ... a jeho království nebude konce“ (**Lukáš 1v28-33**).

Zastavme se na okamžik, abychom si uvědomili hluboké překvapení a potom nepředstavitelné jásání, které tato slova způsobila. Marie věděla velmi dobře o zaslíbení, které bylo dáno Davidovi před devítistý lety. Potomek z rodu Davidova bude králem a obnoví království pro Izrael. Tento Syn Nejvyššího smíří Izrael s Bohem! Ježíš měl být tím dlouho očekávaným Mesiášem, Spasitelem a ona se měla stát jeho matkou! Její dítě mělo jednou kralovat nad rodem Jákobovým na Davidově trůnu!

Pak ale nastaly závažné otázky! Přestože Marie byla slíbena bohabojnému Josefovi, muselo se jí dítě narodit dříve, než mohli být svoji. Marie se tedy zeptala anděla, jak se tento slib může uskutečnit? Odpověď anděla byla jasná:

„Sestoupí na tebe Duch svatý a moc Nejvyššího tě zastíní; proto i tvé dítě bude svaté a bude nazváno Syn Boží“ (**verš 35**).

K dokreslení tohoto obrazu, nám poslouží evangelium podle Matouše, kde se dovídáme, co bylo řečeno Josefovi, který měl být jejím budoucím mužem. Než byli oddáni, Marie „čekala dítě svátého Ducha“ neboť na ni sestoupila moc Nejvyššího. Josef měl právo zrušit zasnoubení. Ale anděl mu dal zprávu Boží:

„Josefe, synu Davidův, neboj se přijmout Marii, svou manželku; neboť co v ní bylo počato, je z Ducha svátého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš;

neboť on vysvobodí svůj lid z jeho hříchů“ (**Matouš 1v20-21**).

Z toho Josef pochopil, že toto dítě bude Spasitelem, tak jak Starý Zákon prorokoval. Celá epizoda je zakončena Matoušovým prohlášením:

„To všechno se stalo, aby se splnilo, co řekl Hospodin ústy proroka: 'Hle, panna počne a porodí syna a dají mu jméno Immanuel', to jest přeloženo 'Bůh s námi'“ (**verš 22-23**).

Toto poselství pro Marii a Josefa obsahovalo nejzávažnější zprávy. Mělo se narodit dítě s velkým posláním a nejenom vládnout na Davidově trůnu navěky, ale také o něm bylo psáno, že „vysvobodí svůj lid z jeho hříchů“. Původ dítěte byl jasně zdůrazněn: Marie bude jeho matkou, ale Josef nebude jeho otcem. Dítě bude počato „mocí Nejvyššího“, „Duch svatý“ sestoupí na Marii, aby se tento zázrak stal. A tak „panna počne“ a její syn se bude nazývat „Syn Boží“. Toto je jasné učení Bible o panenském početí a zrození Krista.

Ježíš, Syn člověka

Někdy existuje neochota přijmout fakt, že Ježíš, Syn Boží, byl plně člověkem. Někteří si myslí, že kdyby byl jedním z nás, tj. smrtelný a se všemi slabostmi, že už jen přemýšlet takto o něm, by ho ponížilo a vrhlo by to pochyby na jeho bezhříšnost.

Také zde se musíme obrátit na Bibli pro důkazy. Již jsme viděli důkazy o jeho původu a zrození: Syn Boží, ale také syn Marie. Apoštol Pavel, píšící Galatským, to podává takto:

„Když se však naplnil stanovený čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, podrobeného zákonu ...“ (**Galatským 4v4**).

„Podrobeného zákonu“ znamená, že byl Izraelitem, podřizující se Mojžíšovu zákonu. Plnil vše, co Zákon žádal. Pavel nám říká proč tomu tak bylo : „aby vykoupil ty, kteří jsou zákonu podrobeni“ (**verš 5**). Židé žili podle Zákona, který je odsoudil, protože Zákon nemohli dodržovat, jelikož hřešili. Ježíš se proto narodil jako jeden z nich, aby je mohl plně reprezentovat ve svém vykupitelském díle.

List Židům 5v8 popisuje, jak Ježíš „naučil se poslušnosti z utrpení“, aby se mohl stát spasitelem pro ty, kteří se stanou syny a dcerami živého Boha. Z tohoto důvodu: „On, (Ježíš) který posvěcuje, i ti, kdo jsou posvěcováni i, (věrní věřící) jsou z téhož Otce. Proto se nestydí nazývat je svými bratry“, což

znamená, že jsou stejné smrtelné přirozenosti. Dále Ježíš praví o synech a dcerách Božích: „Hle, já a děti, které mi dal Bůh“.

„Protože sourozence spojuje krev a tělo, i on se stal jedním z nich ...“
(Židům 2v10-14).

Toto je jednoznačné prohlášení, že přirozenost Ježíše byla stejná jako naše, tj. „tělo a krev“. Pisatel nám napsal, proč tomu tak bylo:

„Proto musil být ve všem jako jeho bratři, aby se stal veleknězem milosrdným a věrným v Boží službě a mohl tak smířit hříchy lidu. Protože sám prošel zkouškou utrpení, může pomoci těm, na které přicházejí zkoušky“ **(Židům 2v17-18).**

Krátce řečeno, aby Ježíš mohl uskutečnit svůj velký úkol - obět za hříchy, musel být stejné přirozenosti jako ti, které přišel zachránit. A aby mohl být veleknězem milosrdným, musel projít zkouškou utrpení. Toto je stejně jasně vyjádřeno v **Židům 4 verš 15:**

„Nemáme přece velekněze, kterému by byly cizí naše slabosti; vždyť na sobě zakusil všechna pokušení jako my, ale nedopustil se hříchu“.

Existují však velké rozpaky přijmout myšlenku, že Ježíš skutečně prožil všechna pokušení, jako my všichni. Někteří pociťují, že jestliže se o Ježíši řekne, že skutečně pokušení pociťoval, že to je pro něj ponižující, a že ho to dělá méně důstojným. To je ovšem velký omyl. Závažná pravda je vtělená v jeho životě, který žil a v jeho smrti, kterou podstoupil; zde nalezneme tu hlubokou pravdu a k ní se nyní obrátíme.

Proč se tedy Syn Boží narodil?

Co vedlo Pána Boha k tomu, aby se jeho Syn narodil pro tuto cestu? Následující verš nám to vyjasní:

„... dáš mu jméno Ježíš; neboť on vysvobodí svůj lid z jeho hříchů“
(Matouš 1v21).

„Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa“ **(Jan1v29).**

„Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní. Tím spíše nyní, když jsme byli ospravedlněni prolitím jeho krve, budeme skrze něho zachráněni od Božího hněvu.“

Jestliže jsme my, Boží nepřátelé, byli s Bohem smířeni smrtí Jeho Syna, tím spíše nás smířené zachrání jeho život“ (**Římanům 5v8-10**).

Z toho jasně vyplývá, že činnost Ježíše, pod vedením Boha Otce, měla být obětí, která měla vysvobodit lid z jeho hříchů, muži a ženy mohou být spaseni a smířeni s Bohem. Toto je velké vykupitelské dílo Kristovo. Potřebujeme vykoupení; potřebujeme spasení, jak nám to říká Bible. Jinak je naše situace taková, jak to řekl apoštol Pavel těm Efezským, kteří neznali evangelium:

„... že jste v té době opravdu byli bez Krista ... bez naděje a bez Boha na světě“ (**Efezským 2v12**).

Jaký je to zdrcující rozsudek! Ale to je také i náš případ – „bez naděje“, jestliže nejsme v Kristu! Proto také Kristovo evangelium není jen příjemnou „věcí navíc“, ale je to životně důležité, jestli chceme uniknout věčné smrti.

Životodárné dílo Krista

Nyní přicházíme k „problému“ (jestli to tak můžeme nazvat), který musel být vyřešen. Člověk se sám nemůže zachránit před následkem hříchu, to je před smrtí. Bůh si však „nepřeje, aby někdo zahynul“.

Ve skutečnosti „chce, aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu“ (**2.Petr 3v9; 1.Timoteovi 2v4**).

Ovšem Pán Bůh nemůže přehlížet hřích, protože by to znamenalo vzdát se své spravedlivé autority ve světě. A tak hřích musí být rozpoznán, odsouzen a zbaven moci takovou cestou, aby muži a ženy upřímného srdce v tom viděli příklad a poznali tu pravdu. Je pro nás nutný vykupitel, který dokáže svou smrtí zbavit hřích moci a získává tím věčné vykoupení pro sebe i pro muže a ženy, kteří ve své slabosti nejsou schopni toho dosáhnout.

Tak Bůh představuje svého jediného Syna, zrozeného mocí Jeho Ducha svatého, který je plně členem lidské rasy. Tento Syn prožívá všechna lidská pokušení, ale pevně je odmítne, a rozhodne se plnit ne svou vlastní vůli, ale vůli svého Otce. Je velice důležité, abychom pochopili, že Ježíš se takto rozhodl úplně sám. Bůh ho nenutil, ani k tomu nebyl předurčen nějakou smyšlenou předchozí existencí v nebesích.

Povýšení Kristovo je opěvováno v **Žalmu 45**:

„Miluješ spravedlivost, a nenávidíš zvlí; proto tě, božský, pomazal Bůh

tvůj olejem veselí nad tvoje druhy“ (**verš 8**).

Tak Kristus reprezentující lidstvo, porazil moc hříchu ve své vlastní lidské přirozenosti, v těle a krvi. Zápasil celý život, aby nezhřešil: obrátil původní nezdar člověka, který vedl k pádu protože tím, že sám byl bez hříchu, mohl být nabídnut jako oběť za hřích.

Jeho smrt na kříži dala usmíření za lidský hřích. Pán Bůh tím dodržel svou spravedlivost - hřích byl odsouzen. A nyní mohl v hojnosti Jeho lásky a milosti rozšířit odpuštění hříchů a usmíření na všechny ty, kteří uznají Jeho dílo v Kristu.

Kdyby byla pravda, že Ježíš už existoval v nebi před svým narozením jako božská bytost z Trojice, potom by bylo jasné, že byl hluboce ovlivněn touto znalostí během svého života, kdy působil jako „Ježíš Nazaretský“. Věděl by o všem co se stane, nebyla by to jeho veliká víra. Nepotřeboval by se rozhodovat a říci, že se vzdává své vlastní vůle a že se rozhodl podrobit se vůli Boha. Necítil by všechno to veliké přirozené nucení uspokojit sama sebe. Jeho vítězství nad hříchem by nebylo možné, kdyby nebyl člověkem, a tím by nebylo možné dosáhnout milosti - odpuštění hříchů pro nás.

Porozumění pravdy o lidské přirozenosti a utrpení Ježíše „ve dnech před ukřižováním“, je základní věcí pro porozumění. Je důležité rozumět jádru věci Božího evangelia, poněvadž porozumění těchto věcí nás učí, jak uctívat Boha a tak porozumíme spravedlivé práci Boží a vykoupení, které máme v něm. Jestliže máme pravdu zahalenou, věříme vlastně, že můžeme být spravedlivými dříve, než Bůh nás spravedlivými udělá.

Máš-li pravdu, pak oběť Pána Ježíše, která se zdá tajemstvím v lidské mysli, se stane jasnou a slavnou jako paprsek života a světla.

Duch Svatý

(pro obsáhlejší informace použijte brožurku Duch Svatý)

Doktrína o „Bohu Duchu Svatém“ byla včleněna do teologického učení o Trojici dost pozdě, a to ve 4. století po Kr .. Duch svatý byl posledním, kdo po Bohu Otci a Bohu Synovi byl nesprávně prohlášen „Bohem“. Apoštolské vyznání víry o tomto učení neví naprosto nic. Toto chybné učení se objevilo až ve vyznání víry Nicejské a Athanasijské a je podle některých církevních hodnostářů „doplňující“ nebo „pozdější myšlenkou“.

Biblická pravda o Duchu svatém je naprosto odlišná. Písmo nás učí, že Duch svatý je síla a moc, prostřednictvím které Bůh dosahuje svých cílů. Bible začíná slovy:

„Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Země byla pustá a prázdná a nad propastnou tůňí byla tma. Ale nad vodami vznášel se **duch Boží**“.

Na počátku Bůh používal své moci a výsledkem byly rozličné akty stvoření.

Všechny živoucí věci, člověk a zvířata, říká pisatel žalmu, tedy závisejí na Bohu:

„Skrýješ-li tvář, propadají děsu, odejmeš-li jejich ducha, hynou, v prach se navracejí. Sesíláš-li svého ducha, jsou stvořeni znovu, a tak obnovuješ tvárnost země“ (**Žalm 104v29-30**).

Pomocí svého Ducha, Boží síly, Bůh nás všechny udržuje při životě.

Svaté Písmo pochází z Božího Ducha tj.Boží síly a může nám dát naději k věčnému životu. Pisatelé Bible psali poselství, které bylo od Boha; ne to, co oni sami měli na mysli, ale to, co bylo od Boha, z popudu Jeho Ducha svatého:

„... mluvili lidé, poslaní od Boha“ (**2.Petrův 1v21**).

Pán Ježíš sám dělal mocné činy a mluvil slova života, protože:

„Spatřil jsem, jak Duch sestoupil jako holubice z nebe a zůstal na něm ...“ (**Jan 1v32-34**).

„Bůh ho pomazal Duchem svatým a moci“ (**Skutky 10v38**).

„Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: Přijměte Ducha svatého“ (**Jan 20v22**).

Nikde v Bibli nám není představen Duch svatý při svojí činnosti jako osoba.

PROZKOUMÁNÍ NĚKTERÝCH VERŠŮ

Nenaznačují však některé verše z Nového Zákona, že Ježíš již žil na nebesích, a že je z nebes? A že přišel z nebe, tak jak to učení o svaté Trojici tvrdí?

Existuje několik veršů, to je pravda, které jsou obecně používány těmi, kteří v to věří. V této krátké brožurce se budeme zabývat několika verši, aby bylo vidět, jak mohou být chápány v souladu s ostatním textem Písma.

1. „Bůh řekl: Učiňme člověka, aby byl našim obrazem podle naší podoby“ (Genesis 1v26).

Toto je jeden z mála veršů ze Starého Zákona, který je někdy předkládán na podporu doktríny o Trojici. Pozoruhodné je, že Židé, kteří obdrželi Starý Zákon ve svém jazyce, hebrejštině, z tohoto nikdy nevyvodili žádné myšlenky o Trojici; udělali něco úplně opačného. Pevně věřili v jednoho Boha. Učení o Trojici bylo vždy velkou překážkou jakémukoliv Židovi, který se zajímal o učení církve.

Přeložené slovo „Bůh“ v tomto verši je v hebrejštině *elohim* (mocní), které je pomnožné. Nejčastěji je tohoto slova používáno, mluvíme-li o Hospodinu, ale někdy také se používá, mluvíme-li o těch, kteří jednají za Hospodina s Jeho svolením, pro ty, kteří Hospodina reprezentují.

Tohoto slova je např. použito pro soudce (předáka) Izraele, protože soudci byli jmenováni, aby vyslovili rozsudek Hospodinovým jménem:

„Nebudeš zlořečit Bohu ani nebudeš proklínat předáka ve svém lidu“
(Exodus 22v28).

V **Žalmu 82** jsou vůdcové národa nazýváni Bůh (*elohim*, verš 1a 6), ale protože „soudili nespravedlivě“ (verš 2), zemřou jako „jiní lidé“ (verš 7).

V **Žalmu 8** je o synu člověka psáno, že byl maličko omezen „že není roven Bohu - andělům (*elohim*)“ (**Žalm 8v6 citované též v Židům 2v7**).

Z uvedených příkladů ze Starého Zákona vidíme, že slovo Bůh, *elohim*, je různě použito. V souladu s tímto používáním, je původně uvedený verš z Genesis, nejlépe pochopitelný tak, že jde o anděly - vykonavatele Hospodinovy vůle.

Není zde pochopitelně žádná zmínka o Trojici. Části tohoto verše jsou sice citovány v Novém Zákoně, nikdy ne však ve smyslu Trojice a také tento verš nikdy nezařadil příčinu v prvních stoletích, aby byl vykládán v tomto smyslu.

2. „Na počátku bylo Slovo“ (Jan 1v1)

Zde je velice důležité pochopit, v jakém smyslu apoštol Jan používá řeckého termínu logos (slovo). Všeobecně je nyní přijímáno, že vysvětlení nemusíme hledat v názorech řeckých filozofů tehdejšího světa, ale v hebrejském myšlenkovém stylu Starého Zákona.

V písemných záznamech a myšlení židovského náboženství, byly „Slovo a moudrost“ připisovány samotnému Hospodinu. V Přísloví, kapitole 8. je pozoruhodný úryvek o „moudrosti“:

„Já, Moudrost, bydlím s chytrostí ... U mne je rada i pohotová pomoc ... Hospodin mě vlastnil jako počátek své cesty, dříve než co konal odedávna. Od věků jsem zasvěcena, od počátku, od pravěku země ... když upevňoval nebesa, byla jsem při tom ...“ (**verš 12,14,22-23,27**).

K tomu si přidejme nyní toto prohlášení:

„Nebesa byla učiněna Hospodinovým slovem ...“ (**Žalm 33v6**).

V řecké verzi (Septuaginta) tohoto Žalmu čteme namísto výrazu „slovo“ logos. V tehdejších aramejských komentářích se začalo užívat výrazu „memra“ (slovo) jako jména pro Hospodina.

Protože slova logos se v té době běžně používalo v řecké filosofii, Jan musel dát „Slovu“ pravý smysl v biblickém pojetí. Atak „logos“ znamená vyjádřenou myšlenku, slovo vyslovené Bohem. **Hospodin řekl: A stalo se!**

Slovo vyslovené Bohem vyjadřuje Jeho úmysl. Jeho Slovo tedy reprezentuje myšlení a moudrost Boha. Proto „to Slovo bylo Bůh“.

Hospodinova velikost spočívá v Jeho myšlení a vůli.

Tak „A Slovo se stalo tělem ...“ (**Jan 1v14**) znamená, že Ježíš, Syn Boží se narodil. „Slovo se stalo tělem“ - toto není „vtělený Syn“, ale „Slovo, které bylo napsáno o Synu, se naplnilo“. Je nelogické předpokládat z tohoto verše dřívější existenci „Boha Syna“ a potom si vyložit, co znamená „A Slovo se stalo tělem“. Jak jsme se snažili ukázat, biblické učení nepodporuje žádnou takovou doktrínu.

3. „Neboť jsem sestoupil z nebe, ne abych činil vůli svou, ale abych činil vůli toho, který mě poslal“ (Jan 6v38).

V jakém smyslu Ježíš „sestoupil z nebe“? Popis jeho narození říká, že jeho život byl počat tím, že moc Nejvyššího sestoupila na Marii, jeho matku. Byl počat a narodil se přímým zásahem Boží moci. Zcela výjimečným způsobem, jediný mezi lidmi mohl říci, že „sestoupil z nebe“.

Důsledkem této nebeské intervence bylo, že mohl poukázat na velký rozdíl mezi myšlením jeho a myšlením Židů, kteří odmítali jeho tvrzení.

Apoštol Jakub nám dává vysvětlení, když prohlašuje, že existují „dvě moudrosti“: jedna, která je přízemní, živočišná, ďábelská a druhá „pocházející z hůry“: čistá, mírumilovná, ohleduplná, plná dobrého ovoce (**Jakub 3v14-18**). Přízemní moudrost je přirozené lidské myšlení, naplňující vlastní touhy; moudrost z hůry je mysl a myšlení Boží. Ježíš jasně říká, že přišel „aby konal Boží vůli, ne svou vlastní“ (ne aby šel za svými přirozenými touhami). Tedy řídil se podle moudrosti „pocházející z hůry“. A mohl tedy říci Židům:

„Vy jste zdola, já jsem shůry ...“ (**Jan 8v23**);

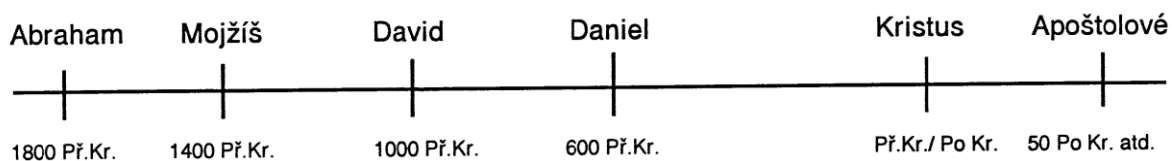
„Kdo vidí mne, vidí Otce“ (**Jan14v9**).

Ne že by Ježíš a Bůh byli jedna osoba, ale že Syn měl myšlení a moudrost Otce.

4. „A nyní ty, Otče, oslav mne svou slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve než byl svět ... neboť jsi mě miloval již před založením světa“ (Jan 17v5,24).

Zde je obtížné porozumět, jak Ježíš mohl být uctíván a milován Otcem dříve než se narodil. Problém vzniká našim omezeným pohledem na čas.

Nám se zdá, že čas plyne jako čára. Různé události jsou jednotlivými body na této čáře. Takže, kdybychom chtěli ukázat relativní místo času Abrahama, Mojžíše, Davida, Daniela, Krista a apoštolů, dostali bychom něco jako toto:



Historické seřazení lidí se nám jeví jako jeden bod za druhým. Jinak nemůžeme uvažovat o jejich místě v dějinách. Je to ale způsobeno našim omezeným myšlením. Nedovedeme si představit dalekou minulost a budoucnost.

Ale mysl Boží je neomezená, všudepřítomná. Boží mysl má nekonečnou sílu, nezná žádné omezení. Tak, jak Bůh zná současnost tak stejně dobře zná i minulost a budoucnost. Bůh vidí celek času a pro zkušenosti s časem nemůže tedy používat čáru. Musí to být něco spíše jako diagram na následující straně. Víme, že Mojžíš nežil před Abrahamem, a že David žil asi 4 staletí před Danielem.

Ale na našem diagramu je Hospodin ve středu polokruhu; je stejně vzdálen od všech. Náš pojem „časové vzdálenosti“ je nesrovnatelný s Božím neomezeným vědomím. Bůh si byl právě tak vědom toho, jakou osobností každý bude, dlouho předtím, než se narodil. Mohl si je představit, a prorokovat o nich. Takže Otec věděl, jaký bude Syn, dříve než se narodil a dříve než byl počat. Mohl plánovat, čeho docílí jeho prostřednictvím. Mohl dopředu „oslavovat“ a „milovat“ svého vlastního Syna, „jednorozeného Otci“.

Abraham
1800 PŘ.KR.

BŮH

Apoštolové
50Po Kr. +

Mojžíš
1400 Pr. Kr.

Ježíš Kristus
PŘ.KR./PO KR.

David
1000PŘ.KR.

Daniel
600PŘ.KR.

Tak jak to apoštol Petr napsal:

„... předem vyhlédnut před stvořením světa a přišel kvůli vám na konci časů“ **(1.Petr 1v20)**.

Také Ježíš říká Židům:

„Váš otec Abraham zajásal, že spatří můj den; spatřil jej a zaradoval se ... dříve než se Abraham narodil, já jsem“ **(Jan 8v56-58)**.

Abraham, poté co uzavřel smlouvu s Hospodinem, se těšil na příchod toho, který „požehná veškeré čeledi země“ **(Genesis 12v3)**.

Pán Ježíš věděl, že byl ten, kterému Bůh dal důležitost v Jeho plánu i před Abrahamem. Bůh tedy měl v Božím plánu Ježíše již před Abrahamem.

5. „On je obraz Boha neviditelného, prvorozený všeho stvoření, neboť v něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi - svět viditelný i neviditelný; jak nebeské trůny, tak i panstva, vlády a mocnosti - a všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. On předchází všechno, všechno v něm spočívá, on jest hlavou těla - totiž církve. On je počátek, první zrozený z mrtvých - takže je to on, jenž má prvenství ve všem“ (Koloským 1v15-18).

Princip Boží vševědoucnosti a též předvídavosti, o které jsme se už zmínili, nám velice pomůže při pochopení těchto veršů. Zde apoštol Pavel silně zdůrazňuje převyšující pozici Krista v Božím záměru se světem.

V jakém smyslu byl Ježíš „obraz Boha“? Pavlova slova nám to vysvětlují:

„Slávy Kristovy, slávy toho, který je obrazem Božím ... Neboť Bůh, který řekl 'ze tmy ať zazáří světlo', osvětlil naše srdce, aby nám dal poznat světlo své slávy ve tváři Kristově“ **(2.Korinským 4v4-6).**

Tak tedy Kristus je „obrazem Boha neviditelného“, protože Bůh dal „světlo znalosti o slávě Boží“ na Kristovu tvář, to znamená do jeho charakteru. Sláva Boží zde není nějaké jasné světlo nebo zázračná síla, ale vynikající vlastnosti Boha samého. Jeho svatost, pravdivost a milosrdenství. Tyto vlastnosti jsou odraženy perfektně v osobě Ježíše, jak to říká Jan:

„Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy“ **(Jan 1v14).**

Ježíš byl obrazem Božím, ale ne jeho fyzickým napodobením, ale obrazem Otcovy moudrosti, jeho milosti a pravdy.

Je zde nazýván „prvorozený všeho stvoření“. Titul „prvorozený“ je mu dán dvakrát v Novém Zákoně, protože byl prvním člověkem, který vstal z mrtvých a obdržel nesmrtelnost:

„Ježíš Kristus ... prvorozený z mrtvých ...“ **(Zjevení 1v5).**

„... prvorozený mezi bratry“ **(Římanům 8v29).**

„Kristus ... prvním, který vstane z mrtvých ...“ **(Skutky 26v23).**

Ježíš se stal prvním nesmrtelným, následovníci Krista pak jsou „dědici“ stejného zaslíbení až se Kristus vrátí na zem **(Římanům 8v17).**

6. „Necht' je mezi vámi takové smýšlení, jako v Kristu Ježíši: způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponižil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži“ (Filipským 2v5-8).

Nemůže být pochyb o tom, co v těchto verších měl na mysli apoštol Pavel: následovníci Krista musí ukázat stejnou pokornou mysl, jako jejich Pán. Pavel dále poukazuje na některé stránky Kristova života, které však jsou vysvětlovány různě.

„*Způsobem bytí byl roven Bohu*“ zde může nastat problém: v jakém smyslu apoštol užíval slova „způsob bytí“? Nemůže to znamenat ve „fyzickém“ slova smyslu, protože Ježíš nebyl mezi lidmi jako nesmrtelná bytost.

Pavel používá stejné slovo také v dalším verši: „vzal na sebe **způsob** služebníka“. Ježíš poklekl před svými učedníky, aby jim umyl nohy, a ujal se úlohy služebníka. Sloužil a předvedl nám charakter Boží ve vztahu k jeho přátelům, mluvil z pověření Otce, s Jeho mocí a Jeho jménem. Byl Immanuelem, to je „s námi Bůh“.

A „*na své rovnosti nelpěl*“, i když věděl, že je Syn Boží, zůstal věrným služebníkem až na smrt, aby se Boží cíl mohl uskutečnit. A proto za Ježíšovu věrnou službu následuje odměna, jak říká Pavel:

„Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno ... **a k slávě Boha Otce** každý jazyk, aby vyznával: Ježíš Kristus jest Pán“ (Filipským 2v9-11).

„Rovnost“, kterou musel mít zde Pavel na mysli bylo podílení se Ježíše na Božím plánu a vládě v budoucím Království. Nejde o rovnocennost s Bohem, protože Pavel uzavírá : „K slávě Boha Otce“.

Ježíš, jak říká Pavel, „... na své rovnosti nelpěl“. Měl s Otcem jedno smýšlení a jeden cíl - království Boží (Jan 17v21-22).

„Slávu, kterou jsi mi dal, dal jsem jim, aby byli jedno ...“ (Jan 17v22). Obrácený příklad máme v zahradě Edenu. Eva uvěřila hadovi, který ji řekl, že jestliže sní zakázané ovoce, nezemře, ale „budete jako Bůh znát dobré i zlé“. Bude rovna Bohu!

Eva „toužila“ po tom, aby byla rovna Bohu. Jednala podle své vlastní vůle. A

Adam ji následoval.

To se ale nestalo Ježíšovi. „Ale ne má, nýbrž tvá vůle se staň“ - to byla nejen jeho poslední modlitba v Getsemane, ale také tento výrok vyjadřuje smysl celého jeho života.

Ježíš se nepovyšoval nad své učedníky, právě naopak, „**vzal na sebe způsob služebníka**“ (nebo otroka). Žil mezi lidmi, ne jako princ hoden oslavování, ne jako Bohem pomazaný budoucí král, ale jako „Hospodinův služebník“ (**Izajáš kap.53**). Pavel to vyjádřil takto:

„Znáte přece štědrost našeho Pána Ježíše Krista: byl bohatý, ale pro vás se stal chudým, abyste vy jeho chudobou zbohatli“ (**2.Korinským 8v9**).

Ježíš byl člověk jako my. „Protože sourozence spojuje krev a tělo, i on se stal jedním z nich“. Tímto je řečeno, že Ježíš byl ve všem jako jeho bratři, měl stejné tělo a krev jako ostatní a „zakusil všechna pokušení jako my“ (**Židům 2v14 a 17; 4v15**). To svědčí o jeho lidské přirozenosti.

Tyto verše jsou v úplné shodě s celým učením Nového Zákona. Ježíš je Syn Boží, a je skutečným člověkem. Dává stranou všechny své touhy po své seberealizaci a všechnu svou hrdost nad svým unikátním postavením. Překonal vůli lidské přirozenosti, aby sám získal věčné vykoupení. Pokořil se, a tak dosáhl dokonalosti a stal se původcem věčné spásy pro ostatní, stal se vzorem pro všechny opravdové věřící.

7. „Můj Pán a můj Bůh“ (Jan 20v28).

Tato slova užaslého Tomáše, která pronesl po Ježíšově vzkříšení, když viděl jeho rány na ruku a v boku, jsou často použita jako důkaz, že Ježíš je Bůh. Ale jak tedy máme rozumět jeho slovům? Tomášovo zvolání bylo uznáním, že Ježíš byl opravdu vzkříšen z mrtvých. Tomáš byl Žid a používal titulu, který je běžně používán ve Starém Zákoně, kde ti, kteří zastupují Boha, jsou nazýváni „Bohové“.

- Andělé jsou např. nazýváni „Bůh“ v následujících verších: **1.Mojž.16v13; 31v11-13; 32v31; 2.Mojž.23v21; Ozeáš 12v4**.
- Soudci Izraelského lidu jsou nazváni „Bohové“ v **Žalmu 82v 1 a 6**.
- Mojžíš byl prohlášen „Bohem“ : „On (Áron) bude mluvit k lidu za tebe, on bude tobě ústy a ty (Mojžíš) budeš jemu Bohem“ **2.Mojžíšova 4v16 též 7v1**.

Jestliže termín „Bůh“ (elohim-mocní) může být použit pro anděle, soudce lidu Izraelského, Mojžíše, jinými slovy pro ty, kteří zástupují Hospodina, o to víc to potom platí o Synu Božím.

Ježíš se tedy těšil dokonalé jednotě myšlenkové a duchovní se svým Otcem, takže mohl říct:

„Kdo vidí mne, vidí Otce“ (**Jan 14v9**).

Pro učedníky Ježíš reprezentoval Boha; mluvil Boží slova, prohlašoval Boží pravdu, a vyslovoval Boží posudek. Krátce řečeno, za této situace zastupoval Boha.

Proč tedy nazval Tomáš Pána Ježíše Bohem? Co Tomáš vyslovil bylo, že konečně uvěřil pravdě, konečně mu došlo to, o čem dříve pochyboval, že Ježíš byl Syn Boží a že byl od Boha. Toto se mu Ježíš snažil vysvětlit již dříve:

„Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. Kdybyste znali mne, znali byste i mého Otce. Nyní ho již znáte, neboť jste ho viděli“ (**Jan 14v5-7**).

A tato 20. kapitola Jana uzavírá:

„... abyste věřili, že Ježíš je Kristus, Syn Boží ...“.

Jan napsal, co Ježíš odpověděl Židům:

„Řekl jsem vám to, a nevěříte. Skutky, které činím ve jménu Otce, ty o mně vydávají svědectví ... jak můžete obviňovat mne ... protože jsem řekl: **Jsem Boží Syn?**“

8. „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svátého ...“ (Matouš 28v19).

Nabízí se podívat se na tato slova, protože i tento verš se chybně vysvětluje. Zde nejde o žádnou „svatou Trojici“. Je to pohled na naše vykoupení ze třech fází.

Jméno Otce, které nám představuje Jeho svatost, pravdivost, milosrdenství. Syn Boží, který žil ve spravedlivosti Otce a svou obětí se stal původcem věčného života pro všechny, kteří uvěří a jsou pokřtěni v Ježíše Krista (**Skutky 4v12**).

„V nikom jiném není spásy; není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jimž bychom mohli být spaseni“ (**Skutky 4v12**).

Duch Svatý pak je moc Boží, speciální síla Boží. Pomocí této síly byl Ježíš počat. Je psáno:

„Sestoupí na tebe Duch svatý a moc Nejvyššího tě zastíní ...“ (Lukáš 1v35).

Písmo nás učí, že Hospodin má v úmyslu spasit člověka a zemi na níž žijeme. Proto nás nepřekvapí, když se poučíme, že tato Jeho vůle byla zjevena Bohem samým prostřednictvím Jeho moci:

„Toho si buďte především vědomi, že žádné proroctví v Písmu není od člověka. Nikdy totiž nebylo vyřčeno proroctví z lidské vůle, nýbrž **z popudu Ducha svatého mluvili lidé, poslaní od Boha“ (2.List Petrův 1v20-21).**

Bez poznání skutečné Pravdy Boží nemůžeme změnit naši mysl. Petr napsal:

„Když jste nyní přijali pravdu a tak očistili své duše ... vytrvale se navzájem milujte. Vždyť jste se znovu narodili, nikoliv z pomíjitelného semene, nýbrž z nepomíjitelného, skrze živé a věčné slovo Boží“ (**1.Petrův 1v23**).

Evangelium je moc Boží ke spasení (**Římanům 1v16**), která přivádí člověka do spojení s Božím myšlením, Božím Duchem. Když člověk dobrovolně přijme slovo Boží, vstoupí do jeho života zcela nová síla. Slovo osvětluje naši mysl a zahajuje proces změny, který vede k pokání a obrácení.

„Každý dobrý dar, ... je shůry, sestupuje od Otce nebeských světél ... Z jeho rozhodnutí jsme se znovu zrodili slovem pravdy, abychom byli jakoby první sklizní jeho stvoření“ (**Jakub 1v17-18**).

9. „O Synovi však: „Tvůj trůn, Bože, je na věky věků a žezlo práva je žezlem tvého království. Miluješ spravedlivost a nenávidíš nepravost, proto pomazal tě, Bože, Bůh tvůj olejem radosti nad všechny tvé druhy“ (Židům 1 v 8-9).

Je důležité mít na mysli, co apoštol chtěl říci v této úvodní kapitole listu Židům. V minulosti Bůh mluvil skrze proroky; nyní promluvil skrze svého Syna, kterého povýšil, aby seděl po Jeho pravici. Syn je povýšen nad anděly, Boží

služebníky, je prvorozeným (prvním vzkříšeným a nesmrtelným). Pomazaný král budoucího věku. Tak jak praví proroctví v Žalmu:

„On mě bude vzývat: Tys můj Otec, můj Bůh, moje spásná skála, a já ho učiním prvorozeným, nejvyšším nad králi země“ (**Žalm 89v27-28**).

O tomto království Syna pojednává 1.kapitola listu Židům. Všimněte si svědectví o charakteru Syna : měl rád spravedlnost a nenáviděl nepravost. Proto ho Bůh povýšil a podrobil mu všechno.

Jestli tedy titulu „Bůh“ (elohim - mocní) může být použito pro soudce Izraele, anděle a další, kdo zastupují Boha, tak jak jsme už vysvětlili, nepřekvapí nás, že je tohoto titulu použito i pro Syna Božího. Je ale důležité čím citace apoštola pokračuje: „Miluješ spravedlnost a nenávidíš nepravost, proto pomazal tě, Bože, **Bůh tvůj** olejem radosti nad všechny tvé druhy“.

A tak Ježíš může být nazván Bohem v jazyce Písma, ale existuje jeden větší Bůh, jeho Bůh, není to nikdo jiný než Bůh Otec (**Filipským 2v11**).

10. „Ty, Pane, jsi na počátku založil zemi, i nebesa jsou dílem tvých rukou. Ona pominou, ty však zůstáváš; nebesa zvetšejí jako oděv, svineš je jako plášť ... ty však jsi stále týž a tvá léta nikdy neustanou“ (Židům 1v10-12).

Tento verš obsahuje slova ze Žalmu 102, který musíme přečíst celý, abychom pochopili jeho smysl. Pisatel Žalmu je sklíčen a lká před Hospodinem. Nachází posilu, protože chápe sílu a nesmrtelnost Boha a Jeho nádherný plán s tímto světem :

„Ty však, Hospodine, zůstáváš věčně ... Ty povstaneš, slituješ se nad Siómem ... A budou se bát Hospodinova jména pronárody, tvé slávy všichni králové země“ (**Žalm 102v 13-16**).

A tak máme znovu potvrzenou Hospodinovu vládu nad národy:

„... až se tam shromáždí v jedno národy a království a budou sloužit Hospodinu“ (**verš 23**).

Pisatel mluví o svém utrpení, jako věrný služebník Boží, ale nachází posilu v myšlence, že Bůh je nesmrtelný stvořitel všeho:

„Bože můj, teď uprostřed mých dnů mě odtud neber! Z pokolení do

pokolení půjdou tvá léta. Dávno jsi založil zemi, i nebesa jsou dílo tvých rukou“ (**verš25-26**).

Hlavní myšlenka je jasná. Přejde čas, kdy budoucí pokolení země bude oslavovat Boží Jméno a kdy:

„... budou zde přebývat synové tvých služebníků, jejich potomstvo bude před tebou pevně stát“ (**Žalm 102v29**).

V listu Židům apoštol vyjadřuje myšlenku o věčnosti a nadřazenosti Boha nad zemí a nad národy, a aplikoval ji na království jeho Syna, Božího „prvorozence, vládce nad králi země“. Když Bůh stvořil svět, říká Pavel Koloským, učinil to se zřetelem na Syna, viz bod č.4 a č.5. Skrze Syna budou založena nová „nebesa“ a „země“ se spravedlivým řádem. (Nebesa představují vládu, země představuje lid - přečti Izajáš 1v2; Deutr.32v1).

Protože Syn je nyní nesmrtelný, jeho nová vláda bude mít nesmrtelné pomocníky. Jeho „roky nikdy neskončí“.

Tyto verše ilustrují naléhavou potřebu porozumět jednotlivým částem Písma v souladu s učením celé Bible. Námět 1. kap.listu Židům pojednává o vyvýšení Syna, dědice všeho, nad anděly, Boží služebníky.

Verše 10-12 musí být pochopeny v tomto smyslu. To, co Bůh udělal, když stvořil nebesa a zemi, to Syn udělá pod vedením Boha, „až přijde Syn člověka ve své slávě a všichni andělé s nim, posadí se na trůn své slávy“ (**Matouš 25v31**).

ZÁVĚREM

V několika málo řádcích jsme zvážili největší Boží dílo na zemi: záměrem Hospodina na nebesích, je spasit skrze svého jediného Syna lidstvo, které se potácí v hříchu a je určeno k záhubě. Ty muže a ženy, kteří si přejí být Kristovi – „povolaný lid jeho jménu“. Hlavní rysy Božího plánu jsou jasně vylíčeny v Bibli.

Pán Bůh viděl od počátku potřebu spasitele. Nikdo jiný toto nemohl dokázat, než Jeho milovaný Syn.

„Kristus - moudrost Boží ...“

Spasitel musel být nutně člověkem, jako jeho bratři s naší lidskou přirozeností,

která je odsouzená k umírání a smrti za Adamův hřích. Přirozenost slabá a náchylná k hříchu. Nebyl a nemohl být náhradníkem, platícím naše dluhy za nás, ale dokonalým reprezentantem, aby na lidském těle odsoudil hřích.

Kristus potlačil svoje přirozené touhy a konal vůli Boží. Tím byl hřích přemožen ve vlastním poli působnosti, tj. v lidské přirozenosti. Ježíš zemřel pro naše životně důležité usmíření s Bohem, „beránek Boží, který snímá hříchy světa“. Od té doby věřící muži a ženy skze něho nachází odpuštění hříchů a usmíření s Bohem.

Je nádherné, že toto obrovské dílo stále pokračuje. Jsme daleko v prostoru a čase od dnů Ježíše a od dějiště jeho svědectví. Díky milosti Pána Boha můžeme však znát a chápat, co Kristus a jeho apoštolové řekli těm, kteří jim byli ochotni naslouchat. Ale pouze na stránkách Bible a nikde jinde nenajdeme tu správnou odpověď. Tyto drahocenné stránky vyžadují naše opravdové a upřímné soustředění, v úctě a pokoře, protože kam jinam se můžeme obrátit?

Pán Ježíš, nám říká, že obsahují „**slova věčného života**“.

Fred Pearce

Citáty z Písma jsou převzaty z ekumenického vydání z roku 1979